

Stasys ŽEIBA

Gimė 1916 m. vasario 3 d. Adamavos kaime, Anykščių rajone. Mokėsi Anykščių progimnazijoje ir Ukmergės gimnazijoje, kurios dar nebaigęs 1935 m. pradėjo karo tarnybą Kauno miesto ir apskrities komendantūroje, karo policijos mokykloje. Nuo 1936 m. perkeliamas į karo aviacijos mokyklą, kurią baigęs ir gavęs II eilės karo lakūno vardą, paliekamas puskarininku–liktiniu 7-oje naikintuvų eskadrilėje Kaune. 1943 m. baigė mokslus Vilniaus suaugusiųjų gimnazijoje. Mokydamasis 1933–1935 m. dirbo braižytoju Žemės tvarkymo departamente Kaune. 1935–1938 m. atliko karinę tarnybą Karo aviacijos mokykloje Kaune, kur jam buvo suteiktas I eilės karo lakūno vardas. 1939–1940 m. tarnavo karo aviacijos lakūnu Kaune ir Šiauliuose. 1940 m. pradėjo dirbti kaip tik susikūrusioje Lietuvos geologijos tarnyboje Vilniuje. Vėliau, pirmosios sovietinės ir vokiečių okupacijos laikais, tuometiniame Lietuvos geologijos komitete prie TSRS Liaudies Komisarų Tarybos dirbo techniku, vyresnioju inžinieriumi, agrogeologu.

Nuo 1941 m. lankė Vilniaus universiteto geologijos kursą, o 1943 m. mokėsi Lietuvos žemės ūkio akademijos dirvožemininkų kursuose, kur įgijo agrogeologo kvalifikaciją. 1944 m. įstojo į Vilniaus universiteto Gamtos mokslų fakulteto geologijos specialybę, kurią baigė 1949 m. ir buvo paskirtas vyresnioju dėstytoju Geologijos katedroje. Dėstydamas skaitė daug geologijos kursų – paleontologijos, bendrosios ir istorinės geologijos, regioninės geologijos, facių ir formacijų bei kitus, vadovavo studentų mokomosioms ir gamybinėms praktikoms, net vienerius metus su studentais lankėsi Kryme. Jis tobulinosi Maskvos universitete (1952), Prahoje (1971), Greifsvalde (1972, 1974). 1960 m. apgynė geologijos ir mineralogijos mokslų kandidato (dabar daktaro) disertaciją „Lietuvos famenio stratigrafija ir fauna“, 1963 m. jam suteiktas docento vardas. 1960–1975 m. vadovavo Vilniaus universiteto Geologijos ir mineralogijos katedrai. 1993 m. išėjo į pensiją. 1991 m. jam buvo suteiktas dimisijos jaunesniojo leitenanto laipsnis, 1993 m. apdovanotas Stepono Dariaus ir Stasio Girėno medaliu. 1981–1985 m. buvo Lietuvos aviacijos sporto federacijos veteranų komiteto pirmininkas, nuo 1995 m. – Lietuvos atsargos karininkų sąjungos Vilniaus miesto skyriaus pirmininkas.

SVARBIAUSI DARBAI: Lietuvos devono uolienų paleontologija ir stratigrafija bei paleogeografija. Paskelbė per 80 mokslinių straipsnių, kelių monografijų bendraautoris.

Mirė 1999 m. gruodžio 12 d. Palaidotas Rokantiškių kapinėse lakūnų kalnelyje Vilniuje.